

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni . . . . . 20 »
 3 luni . . . . . 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/93 =

SUMARUL

— **Adevărata răsplată a muncii profesorului dela Iași:** Scrierile d-lor *Ernest Triandafil* și *Ștefan Scriban*;
 — **Criza actuală și libertatea financiară,** de d-l judecător N. I. *Mihăescu*;

JURISPRUDENȚA

— Curtea de casație s.-unite: *Enache Bălbac cu Ilinca I. Alboi* (Pentru validitatea revocării unui testament se cere un act autentic, și deci, un act de revocare, care nu are formă autentică, nu are nicio ființă);

— Casație s. I. — *Stavri și L. Diaconescu cu S. I. P. Moraru*. (Legitimitatea unui copil născut din părinți încetați din viață nu poate fi contestată sub singurul cuvânt că nu se prezintă actul de căsătorie al acestora, dacă se constată că părinții au trăit în public ca bărbat și femeie și dacă copilul are posesiune de stat necontrazisă prin actul său de naștere.—Succesiunea unei persoane este divizibilă și un coherede nu se poate prevala fără mandat de drepturile celorlalti coherezi, pentru a reclama întreaga avere succesorală de la un terțiu, de oarece un drept eventual nu poate servi de bază unei acțiuni în revendicare);

— Trib. Argeș s. I. — *Marina C. Danielescu cu soțul* (Acțiunea pentru acordarea unei pensii alimentare, pornită de femeie contra bărbatului sau, conform art. 250 c. civ., este subordonată numai existenței procesului de divorț și aprobării cererii de pensie alimentare de către justiție, iar nu și autorizării părăsirii domiciliului conjugal de către soție).

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

— *Casație s. I:* Văduvă săracă.—Dreptul ei subordonat condiției de a fi săracă în momentul deschiderii succesiunii.—Valorificarea dreptului ei în justiție.—Nereclamarea în justiție a dreptului de uzufruct în averea soțului.—Dacă se poate susține că în asemenea caz ar fi avut o posesie de drept asupra averii lui decuș.—Art. 684 c. civ.;

— *Casație s. II:* Avocat.—Consiliu de disciplină.—Admonestare.—Art. 53 și 57 l. corpului de avocați;

tele D-v. prelegeri, m'am dus, împreună cu alți condiscipuli, să-mi completez studiile și să-mi iau Doctoratul la Paris.

Acolo nu eră aproape zi în care profesorii, ca Planiol și alții, să nu fi pronunțat de pe catedră, la cursurile lor, numele D-v. cu evlavie și cu respect.

Ca Români, ni se umplea la toți inima de bucurie, atunci când vedeam că reputația de jurisconsult a profesorului nostru a trecut hotarul țării sale.

Acum însă când văd că ați pus cuvântul „sfârșit” la o operă atât de gigantică și de folositoare, pe care noi, elevii D-v., știm că ați făurit-o singur, fără ajutorul nimăru (căci v'am văzut la lucru), bucuria noastră a tuturor, și a mea în special, este și mai mare.

Erău momente, o știm cu toții, când descurajat, desnădăjduit și desgustat de mizeriile vieții omenești, ați voit să ardeți manuscrisele D-voastră și să încetați de a mai lucra zi și noapte, așa cum ați făcut o viață întreagă, fără a avea cea mai mică recreație și fără a cunoaște nici o desfătare.

Ați avut însă destulă bărbăție și putere de muncă ca să înfrunțați toate piedicile și să vă desăvârșiți opera

Labor improbus omnia vincit.

Această operă, pe care o lăsați generațiilor viitoare, și care vă vor fi recunoscătoare, nu este numai un vast și savant comentariu al Dreptului român și străin, în care magistratul, avocatul și oricine găsește la moment ceea ce-i trebuie, dar cuprinde mai presus de toate, și aceasta o va face nemuritoare, istoria instituțiilor noastre juridice.

Vor trece secole poate până să se nască altul care să întreprindă și să ducă la bun sfârșit o lucrare atât de vastă și de complexă, și dacă o asemenea rara avis se va ivi în viitor (lucru foarte problematic), în materie de drept baza va fi tot aceea ce a-ți scris D-voastră.

Profesorul Larnaude, Decanul facultății de drept din Paris, vă spune, cu drept cuvânt, la strălucita serbare științifică ce ați avut în luna lui Iulie a anului expirat 1914, în acest sanctuar și focar

Adevărata răsplată a muncii Profesorului dela Iași¹⁾**II****Serisoarea d-lui Ernest Triandafil**

Ilustre Maestre și iubite Profesoare;

După cum știți, în urma terminării cursului de licență la facultatea juridică din Iași, unde trei ani consecutivi am avut fericirea să ascult savan-

¹⁾ Vezi *Curierul Judiciar* No. 27/915.

al științei ce se numește „Sorbona“, că Franța se simte mândră că v'a dat cultura și instrucțiunea, grație cărora ați înzestrat țara D-v. cu o operă neperitoare (pe atunci neterminată), revendicând și pentru a doua D-v. patrie, pe care în timpuri grele ce reamintesc situația de astăzi, ați apărut-o ca voluntar cu arma în mână, revendicând o parte cât de mică din gloria jurisconsultului și profesorului dela Iași¹).

Enciclopedia juridică ce ați scris a dobândit autoritate chiar în timpul vieții D-voastre, ceace arareori se întâmplă, căci nu există aproape revistă de drept și hotărâre judecătorească în care numele D-v. să nu fie zilnic trecut, așa că pot a zice că v'ați văzut monumentul cu ochii.

Și cu aceste cuvinte, dați-mi voe, D-le profesor, să închei aceste câteva rânduri, pornite din adâncul inimei și sufletului meu, dorindu-vă încă ani mulți, pentru ca să vă bucurați de rodul unei munci supraumane, pe care Țara o va recunoaște mai târziu.

(s) ERNEST TRIANDAFIL

care se poate mândri că v'a fost elev

Scrisoarea d-lui Ștefan Scriban

(Membru în Comitetul de Redacție al Curierului Judiciar)

Mult iubite Domnule Profesor:

Ați câștigat cea mai mare bătălie, ce o poate câștiga un general, ducând o luptă titanică, care vă așează definitiv în Panteonul gloriilor noastre naționale.

Prescripția, ultimul volum al giganticei D-tră lucrări, este gata. Vă închipuiți bucuria ce a trebuit să resimtă fostul D-v. elev la această veste.

De aceea, plin de o adâncă admirație, în fața profesorului și a măreței sale opere, vin să vă aduc omagiile mele și să vă urez viață lungă pentru gloria Universității Moldovei.

Dorohoi, 27 Febr. 1915

(s) ȘTEFAN SCRIBAN

Criza actuală și libertatea financiară

Printre nenumăratele efecte păgubitoare ale crizei de astăzi nu se întrevide decât un singur avantaj și anume acela de a fi o sorginte bogată de învățăminte utile pentru viitor.

Azi două curente agită și tind să domine viața noastră economică. Pe de o parte avem retragerea depozitelor dela bănci; iar în al doilea rând încasarea creanțelor de către instituțiile de credit.

Ambele au avut răsunet—oarecum în mod oșpus—in Parlament și s'au manifestat, primul

prin cererea de a se legifera retragerea depozitelor, iar celălalt prin cererea moratoriului intern.

Se știe, că ambele aceste cereri au fost respinse și, cred, că cu drept cuvânt.

Acordarea moratoriului intern ar fi agravat în mod brusc situația economică și ar fi avut ca consecință o imediată scădere a valorilor. În mod oficial s'ar fi decretat mai înainte de vreme criza în forma ei cea mai acută.

A fost de asemenea consequent legiuitorul, că nu a legiferat retragerea depozitelor, căci după cum în vremuri de liniște o asemenea chestiune a fost rezolvată în toate amănuntele ei de prudența conducătorilor fiecărei bănci, tot pe această cale urma să i se găsească soluția și în vremurile grele.

Apoi regulamentării retragerii depozitelor ar fi trebuit să-i succedă neapărat legiferarea încasării creanțelor, căci ambele chestiuni sunt deopotrivă de arzătoare. Astfel că dacă băncile ar fi fost silite, să urmeze o anumită normă în lichidarea creanțelor, nu ar fi profitat cu nimic din regulamentarea retragerii depozitelor. Lucrurile s'ar fi prezentat—dacă nu mai rău—cel puțin în aceeași stare, îmbrăcând însă o formă legală de actualitate.

Lăsate ca și până acuma în deplină libertate, instituțiile de credit sunt puse azi la grea încercare, care promite, să fie și destul de îndelungată.

Multe din ele vor învinge și deveni în urmă și mai puternice, dar nu vor fi puține și acelea, ce se vor prăbuși pentru totdeauna.

Greutatea acestei încercări însă nu se va resfrânge atât asupra băncilor, cât asupra (consumatorilor) debitorilor lor—consumatorii—chemați să ispășească păcatele libertății financiare.

În adevăr, de câțiva ani mișcarea financiară la noi a luat proporții desechilibrate:

În fiecare capitală de județ sunt cel puțin șase bănci locale sau sucursale, în fiecare târg câte 2—3 afară de cea populară, și—mai ales în județele de deal și munte—nu a rămas comună, să nu aibă o bancă, nu importă de ce formă.

Astfel că în fiecare județ ne-am obișnuit a număra băncile cu sutele.

Toate aceste bănci în vremea bună au urmărit afaceri și realizări de beneficii frumoase. Conducătorii lor—in cea mai mare parte nepregătiți—mânuesc zeci și sute de mii de lei iar, pentru ca disprețul muncii, să pară și mai evident, contabilii, care țin mecanismul foarte delicat și de multe ori echivoc al băncii, sunt—in majoritatea cazurilor—minori între 16—19 ani.

Afacerile progresând zilnic, multe bănci, spre a-și stabili o reputație cât mai solidă, și-au turnat palate mărețe, iar conducătorii lor—bine

¹) Vezi ziarul «Le Temps», No. 10372 din 21 Iulie 1914, p. 3, coloana 6.

plătiți—revendicau pretențiile seniorilor medievali.

Și care a fost rezultatul acestei concurențe libere?

Pentru a-l evidenția vom da un singur exemplu:

În județul Vâlcea într'o rază de 25-30 klm.—în ocolul judecătoriai Zătreni—s'au plasat în mod efectiv numai de băncile din acel ocol peste două milioane de lei.

La acest capital debitorii trebuie să plătească cel puțin 200000 lei anual ca dobândă socotind 10%.

Lăsând la o parte faptul, că în același ocol mai sunt plasate capitaluri și din alte părți, să vedem, care este—în mod aproximativ—producția acelei raze.

Isvorul principal de producție în ultimii cinci ani de zile a fost grâul. Porumbul în această regiune se cultivă numai pentru trebuințele casei; prunii nu au produs în ultimii ani de loc din diferite cauze, iar viile acum sunt pe cale de replantare.

Deci speranța debitorilor se îndreaptă numai spre grâu.

În această rază nu se cultivă anual mai mult ca 2000 de pogoane de grâu; iar un pogon în județele deluroase nu poate produce, ori cât de bine ar fi muncit, decât un venit net de 30 lei.

Deci debitorii acestei raze au de plătit dobânzi anuale în sumă de 200000 lei și au în total un venit net de 60000 lei. Diferența de dobândă se plătește în vremea bună tot pe cale de împrumut, fie adăugându-se dobânda la vechiul împrumut sau luând dela altă bancă, unde trecea drept solvabil.

La ușurința acordării împrumuturilor a urmat o atât de mare ușurință în cheltueli, iar azi serviciile publice de executări sunt infundate de urmărirea silite de tot felul și cei mai mulți dintre proprietarii mijlocii și sătenii cu oarecare stare imobiliară sunt în pragul deconfiturii.

Nimeni din acei cari au oarecare noțiuni de economie politică nu se opun instituțiilor financiare, cu toții știind, că banul este nervul oricărei întreprinderi; dar soliditatea economică a unei țări stă tocmai în bunele proporții dintre mișcarea financiară și isvoarele de producție.

Ori la noi această proporție s'a pierdut de mult.

De aceea pe viitor întemeierea noilor societăți de credit ar trebui supusă unor condițiuni mai exigente: O comisie mixtă compusă din persoane competente ca administratorul financiar, unul sau mai mulți mari proprietari, unul sau mai mulți comercianți și industriași, directorul respectiv al sucursalei Băncii Naționale, convocată în anumite epoci ale anului de către Președintele Tribunalului ar avea, să se pronunțe asupra necesității înființării noii societăți.

În linii generale s'ar putea limita numărul de Bănci într'un județ și s'ar putea organiza chiar servicii de control speciale, care ar avea să îndrumeze și să inspecteze pe conducătorii băncilor.

Libertatea actuală a instituțiilor de credit ar mai trebui îngrădită și prin stabilirea unui «maximum de dobândă» peste care să nu se poată trece fără pedeapsă.

Fixarea acestui maximum la 12% anual, este cifra, care ar putea satisface și nevoile debitorilor și pe ale societăților.

Libertatea financiară de azi nu poate, să aibă decât efecte distructive, pe când fixarea unor norme generale, între care ea să oscileze, ar îndruma și servi de pedestal tuturor întreprinzătorilor, consolidând viitorul nostru economic.

10 Februarie 1915.

N. I. MIHAESCU
Jude Horezu-Vâlcea

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S.-U.

Audiența dela 15 Ianuarie 1915

Președenția d-lui G. N BAGDAT, Prim-președinte

Enache Bălbăc cu Ilinca I. Alboi

Revocarea testamentelor. — Dacă pentru revocarea unui testament este nevoie de un act sub formă autentică. (Art. 920 c. civ.)

Cuvintele «act legalizat» din art. 920 c. civil, au înțelesul de act autentic, întrucât din nimic nu rezultă că legiuitorul nostru a voit să abandoneze forma autentică a actului de revocare din legislațiunea franceză;

Prin urmare, pentru validitatea revocării unui testament se cere un act autentic, și deci un act de revocare care nu are forma autentică, nu are nici o ființă.

Decizia No. 2/915.—Respins recursul făcut de Enache Bălbăc contra sentinței Trib. Bacău s. I, No. 447/912, dată în proces cu Ilinca I. Alboi.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l Consilier Al. Alessiu;

Pe d-nii avocați Eugeniu Ionescu și Iulian Netter Comărnescu în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat dr. Vișoiu Cornățeanu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare singurul adus în cercetarea și judecata secțiunilor unite, întrucât la al doilea motiv de casare s'a renunțat:

«Exces de putere și violarea art. 920 c. civ. În adevăr numai prin exces de putere onor. Tribunalul înlătură declarația de revocarea testamentului—afiate ambele la dosar—deși rezultă în mod formal din acea declarație voința fermă a autorului meu de a revoca testamentul de care se servește intimata»

Având în vedere că din sentința adusă în recurs se constată că, în anul 1911, intimata în recurs Ilinca I. Alboi, a intentat în contra recurentului Tănase Al. Bălbăc acțiune în revendicare unui pământ cu care fusese împroprietărit la 1864 Tănase Bălbăc, și pe care acesta, i l'a lăsat legat prin testamentul său autentic din 1886;

Că judecătoria ocolului Moinești a respins ca neîntemeiată această acțiune în revendicare, pe motiv că testamentul lui Tănase Bălbăc pe care se baza acțiunea

fusese revocat de testator prin actul de revocare din 1888 legalizat de Tribunalul Bacău în conformitate cu art. 920 c. civil;

Că, Tribunalul Bacău însă, în urma apelului reclamantei în revendicare, i-a admis acțiunea și a obligat pe recurentul Tănase Al. Bălbăc să delase în stăpânirea numitei reclamante terenul în litigiu, motivând Tribunalul că revocarea testamentului nu este valabilă, întru cât actul de revocare din 1888 nu este făcut în formă autentică, cum cere art. 920 din codul civil, ci este numai legalizat de tribunal, așa că în lipsă de revocare valabilă testamentul lui Tănase Bălbăc trebuie să și producă efectele lui;

Că, în fine, în contra acestei sentințe a Tribunalului făcându-se recurs, și asupra acestui recurs făcându-se divergență de opinii de către secțiunea întâi a acestei Inalte Curți, iar asupra divergenței, neputându-se forma majoritatea cerută de art. 20 din legea organică a Curței, recursul a fost trimis în cercetarea secțiunilor unite;

Având în vedere art. 920 c. civil;

Considerând că după dispozițiunile acestui articol, un testament nu poate fi revocat, în tot sau în parte, decât sau printr'un act legalizat de tribunalul competent, care act va cuprinde mutarea voinței testatorului, sau printr'un testament posterior;

Considerând că față cu acest text de lege și cu cele expuse mai sus, chestiunea de drept adusă în judecata Secțiunilor Unite, și care formează obiectul motivului de casare în discuțiune, este de a se ști ce înțeles au cuvintele «act legalizat» din art. 920 c. civil: voita legiuitorului să ceară pentru valabilitatea revocării unui testament un act autentic, sau numai un simplu act legalizat;

Considerând că art. 920 din codul nostru civil fiind reproducerea aproape textuală a dispozițiunilor art. 1035 din codul civil francez, care cere pentru valabilitatea revocării unui testament ca ea să fie făcută prin act «devant notaires», adică prin act autentic, este evident că, nemijlocind nici un motiv plauzibil legislativ pentru v'ro modificare în această privință, legiuitorul nostru a păstrat actului de revocare forma autentică prevăzută de codul civil francez, și că prin urmare cuvintele «act legalizat» din art. 920 din codul nostru civil au înțelesul de «act autentic» î' trucât din nimic nu rezultă că legiuitorul nostru a voit să abandoneze forma autentică a actului de revocare din legislația franceză;

Considerând că această soluțiune a chestiunii în discuțiune se mai invederează și din împrejurarea că, stăpânit de ideea că n'avem instituțiunea notarilor, legiuitorul nostru a ezitat, în multe materii din codul civil, să întrebuișteze cuvintele «act autentic» pentru a reda ideea exprimată în legislația franceză de cuvintele «acte devant notaires», și pentru a exprima ideea de act autentic, s'a servit de expresiunea «act legalizat» întrebuițată de vechile legiuri și în limbajul nostru vechiu judecătoresc, prin care se desemna actul la formăluirea căruia participa judecătorii pentru a se da acelui act o mai mare putere doveditoare despre conținutul lui, cum glăsuia Codul Caragea prin art. 32 de sub capitolul II pentru dovezi: cărțile publice (adică cele adevărate de judecători) au mai multă credință decât cele particulare;

Considerând pe lângă acestea că nu se contestă că în art. 867 c. civ. și în art. 415 din procedura civilă de la 1865, cuvintele «va legaliza» și «contract legalizat» înseamnă «va autentifica» și «contract autentic»;

Că nu se pricepe prin urmare pentru ce s'ar da cuvintelor «act legalizat» din art. 920 cod civ. alt înțeles decât acela de «act autentic», pe care-l are în art. corespondent 1035 din codul civil francez, când din nimic nu reese după cum s'a arătat mai sus, că legiuitorul nostru a voit să ridice actului de revocare caracterul lui de act autentic pe care-l are și în legislația franceză;

Considerând prin urmare că revocarea unui testament trebuind să rezulte numai dintr'un act autentic, și în speță, tribunalul constatând în fapt că actul de

revocare în discuțiune nu este făcut în formă autentică - ceea ce nu s'a contestat de recurent - în asemenea condițiuni revocarea neavând ființă, motivul de casare invocat este neîntemeiat, și deci recursul urmează a fi respins ca atare;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 14 Octombrie 1914

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Stavri și Lambru Diaconescu cu Stan Ion Păun Moraru

Filiațiune.—Legitimitatea unui copil născut din părinți încetați din viață. — Dacă poate fi contestată pe motiv că nu se prezintă actul de căsătorie al părinților. — Posesie de stat. — Proba cu martori.

Sucesiune.—Diviziunea ei între moștenitori. — Dacă un singur moștenitor se poate prevala fără mandat de drepturile celorlalți. — (Art. 179 c. civil).

1. După art. 179 c. civil, legitimitatea unui copil născut din părinți încetați din viață, nu poate fi contestată sub singurul cuvânt că nu ea prezintă actul de căsătorie al acestora, dacă se constată că părinții au trăit în public ca bărbat și femeie și dacă copilul are o posesiune de stat necontrazisă prin actul său de naștere; că de aci rezultă că, posesia de stat fiind un complex de fapte publice cunoscute de toți, proba cu martori este admisibilă și fără să se prezinte un început de dovadă scrisă.

2. Sucesiunea unei persoane este divizibilă și fiecare erede dobândește, din momentul morții autorului comun, un drept distinct de al coeredului său; că, dacă vocațiunea la întreaga succesiune a unui erede 'i conferă dreptul de a beneficia de toată succesiunea în caz de renunțare a coerezilor săi, sau de prescripțiunea dreptului lor de moștenire, aceasta însă nu'l poate îndreptăți de a se prevala fără mandat de drepturile lor, pentru a reclama întreaga avere succesorală dela un terțiu, deoarece un drept eventual nu poate servi de bază unei acțiuni în revendicare.

Prin urmare, instanța de fond, numai confundând starea de indiviziune a unei succesiuni cu indivizibilitatea admite o acțiune în revendicare a întregului pământ după cererea unui singur moștenitor când este stabilit că asupra aceluia pământ sunt mai mulți moștenitori.

Decizia 464/914. — Casată, pentru motivul II de casare după recursul făcut de Stavri și Lambru Diaconescu, sentința trib. Dâmbovița No. 347/913, dată în proces cu Stan Ion Păun Moraru.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu.

Pe d-l Stavri Diaconescu în dezvoltarea motivului I de casare;

Pe d-l avocat G. Kiriac în dezvoltarea motivelor II, III și IV de casare; și

Pe d-l avocat C. Stravolca în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

I. «Violaarea legii de fond, interpretând greșit textele de

lege relative la dovada filiațiunii legitime a revendicantului, calitatea de succesori a lui și a pretinsului său autor nefiind dovedite conform codului civil. Tribunalul violează legea și numai cu exces de putere, călcând peste cele mai elementare principii de drept civil, consideră filiația ca dovedită a lui Stan Ion ca fiu legitim al lui Ion Păun numai pe baza actului de naștere, fără a cere dovada căsătoriei legitime a lui Ion Păun cu Bucura Ba, încă merge mai departe, și consideră că a dovedit oarecum căsătoria cu acele de moarte al lui Ion Păun și de naștere al lui Stan Ion și posesiunea de stat bazată pe aceste titluri; or, în speța posesia de stat nu e dovedită conform legii, nici admisă conform legii fără început de dovadă scrisă a căsătoriei. Căci, care este începutul de dovadă scrisă? Actele arătate de tribunal? Nu. De oarece aceste acte sunt luate numai pentru aceiașe ele constată ca dovadă deplină sau început, adică moartea și nașterea nici de cum căsătoria, pentru care nu s'a prezentat nici un act; astfel posesia de stat care nici n'a fost dovedită conform legii, nu e admisibilă nefiind în prealabil început de dovadă, etc. Din martori nu poate trage de asemenea nici o dovadă nefiind nici admiși pentru aceste fapte, dar nici nu erau admisibili, fără început de dovadă Tribunalul violează deci legea de fond și formă și numai cu exces de putere se întemeiază pe aceste dovezi (posesiunea de stat și martori), când admite ca dovedită filiația legitimă. Nu este suficient a se face dovada nașterii legitime, ci trebuie dovedită în speța noastră și paternitatea legitimă dovedind căsătoria dintre mamă și tată, actul de naștere nu e titlu suficient (Cas. s. I, Decizia, 890/912). Deasemenea consideră ca dovedită nașterea legitimă a lui Ion Păun și căsătoria lui Păun Moraru. Or, în jurnalul prin care s'a admis martorii pentru dovada filiațiunii, deși căsătoria legitimă a lui Ion Păun s'a spus că nașterea și căsătoria a avut loc sub legea Caragea, — ceiașe trebuia să se dovedească cu martori, acte, condiție, fără care depunerea martorilor nu pot fi ținute în seamă Tribunalul nu constată că martorii au afirmat acest lucru și nici martorii nu au spus, deci proba aceasta este inadmisibilă și greșit cu exces de putere se întemeiază pe ea tribunalul ca și pe acte. Dar încă nu se constată nici căsătoria legitimă a lui Păun Moraru cu acești martori, așa cum s'a admis a se dovedi cu martori în jurnal, Tribunalul repetă aceiași violare de lege considerând posesia de stat de fiu legitim ca suficientă și că nu mai este nevoie de dovada căsătoriei. Ba, ceva mai mult, Tribunalul trece cu mult exces de putere peste proba ce noi am făcut ca lux cu martor că nu a existat căsătorie, nemotivând cu nimic această omitere a mijlocului nostru de apărare, după ce singur face această constatare și, ceiașe este mai curios, este că tribunalul găsește posesia de stat de fiu legitim îndestulătoare după ce singur constată că nu este căsătorie conform depunerilor martorilor. Și încă mai curios și chiar îndrăzneț este lucru când într'un alt considerent tribunalul singur pune de principiu că legitimitatea depinde de existența căsătoriei și apoi spune că singura posesie de stat a nașterii este suficientă, Tribunalul comite și o eroare gravă de fapt denaturând depunerile martorilor când afirmă că martorii au spus și arătat condițiunile amănunțit ale posesiunii de stat, lucru ce nu este exact, ba încă dela nici o dovadă, ajunge la o dovadă că există și căsătoria când chiar martorii reclamantului au spus că nu știe de căsătorie, dovadă la care s'a obligat să o facă; cu un vădit exces de putere ajunge să afirme că s'a făcut o dovadă care în fapt nu este astfel și nu este admisibilă.

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că instanța de fond a admis acțiunea introdusă de Ion Păun, decedat în cursul procesului la prima instanță și continuată în apel de fiul său Stan Ion Păun și a obligat pe C. Diaconescu, tatăl recurenților Stavri și Lambru Diaconescu, să-i lase în plină proprietate șapte pogoaane și nouă spre-zeece prăjini cu care a fost împroprietărit tatăl său Păun Moraru cupă legea rurală de la 1864;

Că C. Diaconescu s'a apărut susținând că nici revendicantul Ion Păun n'a dovedit cu acte de stare civilă că este fiu legitim al împroprietarului Păun Moraru nici Stan Ion Păun n'a dovedit filiația sa legitimă întru cât acesta a prezentat numai actul său de naștere iar nu și actul de căsătorie al părinților săi Ion Păun și Bucura; că Stan Ion Păun s'a apărut susținând că tatăl său fiind născut sub legea Caragea este dispensat de a face prin acte dovada filiațiunii acestuia iar, în ce privește propria sa filiațiune, a invocat posesiunea sa de stat de copil legitim al lui Ion Păun și al Bucurei, necontrazisă de actul său de naștere și a susținut că, în așa caz, este dispensat de a prezenta actul de căsătorie al părinților săi;

Că Tribunalul, în ce privește pe Ion Păun, stabilind din actul de naștere al lui Stan Ion Păun că este născut la 1879 și deci că tatăl său, Ion Păun nu putea fi născut de cât sub legea Caragea, a admis pentru dovedirea acestei filiațiunii proba cu martori; — că nașterile și căsătoriile petrecute sub C. Caragea putându-se dovedi prin martori, fără un început de dovadă scrisă, Tribunalul n'a comis nici un exces de putere când a admis intimatului în recurs proba cu martori pentru dovada filiațiunii tatălui său Ion Păun, născut sub imperiul acelei legi;

Considerând că Tribunalul examinând declarațiunile martorilor, stabilește atât faptul nașterii lui Ion Păun cât și acela al căsătoriei lui Păun Moraru cu femeia Lina, înlăturând ca nedovedită afirmațiunea recurenților că căsătoria nu era legitimă, așa că este inexactă în fapt susținerea recurenților că Tribunalul n'ar motiva și existența căsătoriei lui Păun Moraru;

Având în vedere că în ce privește pe Stan Ion Păun, Tribunalul constată că deși acesta n'a prezentat actul de căsătorie al părinților săi, totuși legitimitatea filiațiunii sale se stabilește din posesiunea de stat de copil legitim al soților Ion Păun și Bucura, ambii decedați, cari, la rândul lor, au avut în tot timpul cât au trăit, posesiunea de stat de soți legitimi, adăogând Tribunalul că aceste posesiuni de stat nu sunt contrazise de actul de naștere al lui Stan Ion Păun;

Considerând că după art. 179 c. civ. legitimitatea unui copil născut din părinți, încetați din viață, nu poate fi contestată sub singurul cuvânt că nu se prezintă actul de căsătorie al acestora, dacă părinții au trăit în public ca bărbat și femeie și dacă copilul are o posesiune de stat necontrazisă prin actul său de naștere;

Că sentința supusă recursului constată în fapt că există, în speța, toate condițiunile cerute de art. 179 c. civ. și prin urmare Tribunalul a făcut o justă aplicațiune a lui când a considerat ca stabilită legitimitatea filiațiunii lui Stan Ion Păun prin posesiunea sa de stat necontrazisă prin actul său de naștere;

Că posesiunea de stat fiind un complex de fapte publice, cunoscute de toți, proba cu martori este admisibilă și fără să se prezinte în prealabil un început de dovadă scrisă, cum fără temei se susține prin motivul de casare;

Că, dar, motivul de casare este nefundat în toate părțile lui;

Asupra motivalui III de casare:

«Violare de lege de fond și forme și exces de putere, când admite ca dovedită acțiunea în revendicare pentru terenul de la No. 3, eu susținând că nu'l dețin Tribunalul constată că din interogator și martori nu'l dețin, dar pe baza unei

teorii greșite mă obligă și pe mine să'l restituți. Un element esențial al acțiunii în revendicare este ca pârâtul să dețină terenul. Tribunalul mai adaugă o condițiune și anume cum e în speță că dacă acum 37 ani mi-a aparținut mie — pârâtul de azi — și l-am stăpânit atunci pe baza unui titlu regulat, tot eu sunt debitor și azi pentru el chiar dacă nu'l stăpânesc animo domini cu actul și 'mi pune condițiune mie să dovedesc că am strămutat proprietatea de la mine la actualul deținător Răstoarnă cu totul orice principii de drept în materie de probe și administrarea lor; cu alte cuvinte dacă de la mine a trecut prin vreo 10 mâni, eu pârât în proces trebuie să dovedesc că s'a strămutat regulat proprietatea de la mine pentru toți până a ajuns la actualul deținător, căci altfel, nu mă liberez de acțiunea pornită în contra mea. Dar dacă deținerea ca proprietar nu e strămutată regulat și prin usurpațiune la actualul deținător, atunci tot eu sunt debitor pentru el după teoria Tribunalului? Or, în cazul acesta se adaugă încă o condițiune la acele cerute revendicării, lucru inadmisibil:

«Revendicarea se îndreaptă contra aceluia ce deține de fapt, nu pe hârtie obiectul litigiului ca uzurpator, ca proprietar aparent nu importă titlul cu care îl posedă, destul numai să se afirme că îl stăpânește animo domine».

Având în vedere că C. Diaconescu a cerut instanței de fond să nu-l oblige la restituirea petecului de pământ, arătat la No. 3 din acțiune, de oarece acest petec l'a transmis fiului său Lambru Diaconescu, care este detentorul lui actual;

Că tribunalul constată că C. Diaconescu este proprietarul tuturor parcelor de pământ în baza unui act de cumpărare dela împroprietărit, a cărui anulare face obiectul procesului, și că nu a făcut cu nimic dovada că a transmis fiului său petecul dela No. 3;

Că prin urmare tribunalul n'a comis nici un exces de putere respingând mijlocul de apărare arătat mai sus;

Asupra motivului IV de casare.

«Se violează legea rurală și cea interpretativă de la 1879 precum și principiile de drept ce regulează materia probelor, dreptul de apărare, atunci când Tribunalul anulează actul de vânzare opus acțiunii în revendicare sub motiv că am fost cârciumar și împrumutător de bani la momentul facerii actului bazându-se pe certificatul administrației financiare pe care îl ia ca dovadă completă și pe care nu o pot combate cu nimic în contra probă.

«Se comite un exces de putere, denaturând conținutul certificatului făcând și o eroare gravă de fapt când afirmă că în certificat se zice că sunt cârciumar și împrumutător de bani când în certificat se spune că am patentă fixă de cârciumă, că plătesc fonciera la casa de speculă dar nu că eu personal exercit aceste meserii, enormă deosebire între aceia ce afirmă tribunalul și ce este scris în certificat.

De altfel tribunalul afirmă că ocupația mea principală este cârciuma deducând tot din certificat acest lucru, adică idem per idem brodând o sumă de prezumpții tot din certificat din câteva cuvinte simple, exprimând o singură idee. Dar chiar dacă s'ar presupune că este dovedită această calitate, pentru reclamant am cerut să dovedesc cu acte și martori făcând contra probă sau completând certificatul, ce fel de profesiune am avut eu Tribunalul respinge cererea mea ca vexatorie și inutilă. Cererea mea era admisibilă întrucât aveam și eu dreptul să mă apăr și să fac contra probă pe baza dreptului sfânt al apărării.

Certificatul emanat nu poate face probă deplină contra mea mai ales atunci când mă ridic contra lui, nu e un act

emanat dela mine. De altfel Casația a spus în numeroase jurisprudențe că deși cineva este trecut în rol ca cârciumar etc., dar poate să dovedească, că aceasta era meseria secundară, profesiunea obișnuită principală fiind cultura pământului și atunci actul nu se anulează.

Or, eu, am cerut tribunalului să dovedesc fie completând certificatul, fie combătându-l că ocupația mea principală a fost cultura pământului, probă ce mi s'a respins de tribunal.

Considerând că tribunalul pentru a anulă actul de cumpărare opus de C. Diaconescu acțiunii de revendicare a intimatului în recurs, constată, în fapt, din certificatul administrației financiare că numitul, la epoca cumpărării, nu era sătean cultivator de pământ ci cârciumar și împrumutător de bani;

Că această constatare de fapt scapă de controlul Inaltei Curți;

Considerând că tribunalul a respins proba cu martori a lui C. Diaconescu spre a face contra-dovada celor arătate în certificat ca fiind vecatorie și inutilă, motivând că în tot cursul procesului nu s'a propus asemenea probă, deși s'ar fi putut face, și că cel ce exercită profesiunea de cârciumar nu poate intra în categoria sătenilor muncitori manuali de pământ;

Că motivând astfel respingerea probei cerută, tribunalul a uzat de dreptul său suveran de apreciere și n'a comis nici un exces de putere;

Că, prin urmare, motivele I, III și IV de casare urmează să fie respinse ca nefondate.

Asupra motivului II de casare:

«De asemenea se violează legea în cele mai elementare principii de drept în materie de succesiune când respinge apărarea mea că un succesori ca erede indiviz la un bun succesoral nu poate revendica totalitatea bunului succesoral din mâna unui terț deținător, ci numai partea sa ereditară cum în speță $\frac{1}{3}$. Tribunalul cu toate că constată numărul succesoriilor din interogator și că obiectul litigiului este avutul succesoral, admite acțiunea pentru totalitate admițând că succesoriul poate să se îmbrace fără mandat și cu drepturile succesoriale ale celorlalți coerezi cari trăesc și au dreptul în succesiune, fiind liberi să dispună cum vor de părțile lor ereditare, teorie cu totul greșită. Ba mai argumentează că aci în speță intervine și nulitatea actului de vânzare și din starea de excepțiune incapacitate relativ la legea rurală, vrea să profite eredei și chiar unuia singur, lucru absolut injust și contrariu tuturor principiilor de drept, de oarece legea rurală nu contravine codului civil și nu suprimă nici un text de lege din codul civil, nu schimbă întru nimic ordinea succesiunilor și nici nu influențează textele relative la succesiune și drepturile fiecărui erede.

Vânzarea opusă de mine chiar de ar fi nulă absolut, apoi această nulitate se pronunța în hotărîre numai între părțile din proces și numai lor profită și vatamă și aceasta în măsura drepturilor lor: măsura acțiunii este măsura dreptului reclamantului, este pentru ceilalți res inter alios și orice acțiune se judecă după cât are dreptul reclamantul să ceară nu după situațiunea pârîtului care nu e ținut să dea mai mult decât are dreptul reclamantul, ori cum ar avea el și sub orice titlu etc., anulându-se, înlăturându-se acte, probe, etc., numai pentru cât este dreptul isvorât din acțiune, mai mult nu se întinde.

Deci cu o violare a acestor principii de drept și exces de putere se înlătură apărarea mea legală și justă».

Având în vedere că C. Diaconescu a mai susținut înaintea Tribunalului că în tot cazul Stan Ion Păun având încă doi frați nu poate să revendice întregu

pământ rămas în succesiunea lui Ion Păun Moraru ci numai partea sa ereditară iar Tribunalul a găsit neîntemeiat acest mijloc de apărare, pe motiv că acceptarea făcută de un coerede se consideră ca făcută pentru întreaga succesiune, care este indivizibilă întrucât conferă eredelui o vocațiune la totalitatea ei;

Considerând că succesiunea unei persoane este divizibilă și fiecare erede dobândește, din momentul morții autorului comun, un drept distinct de al coeredului său; că dacă vocațiunea la întreaga succesiune a unui erede îi conferă dreptul de a beneficia de toată succesiunea în caz de renunțarea coerezilor săi sau de prescripțiune a dreptului lor de moștenire, aceasta însă nu-l poate îndreptăți de a se prevala, fără mandat, de drepturile lor pentru a reclama întreaga avere succesorală de la un terțiu, de oarece un drept eventual nu poate servi de bază unei acțiuni în revendicare și din nimic nu rezultă indivizibilitatea unor drepturi perfect divizibile;

Că tribunalul numai, confundând starea de indiviziune a unei succesiuni cu indivizibilitatea și violând principiile arătate mai sus, a admis acțiunea lui Stan Ion Păun pentru revendicarea întregului pământ rămas în succesiunea tatălui său, deși este constant că nu este singurul moștenitor al acestuia;

Cădar motivul de casare urmează să fie admis și afacerea să fie trimisă înaintea unui alt Tribunal spre a fi judecată numai în ce privește mijlocul de apărare care face obiectul acestui motiv de casare;

Pentru aceste motive, Curtea admite etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGEȘ, S. I

Andiența dela 19 Februarie 1915

Președenția d-lui C. DUMITRESCU, judecător

Sentința civilă No. 86

Marina C. Danielescu cu C. Danielescu

Proces de divorț. — Părăsirea domiciliului conjugal de către femeie. — Autorizațiunea justiției. — Pensie alimentară. — Art. 250 c. c. român și 268 c. c. francez.

Prin art. 250 c. c. prevăzându-se că femeia va putea părăsi domiciliul bărbatului în timpul cât va ține procesul de divorț, și cere o pensie de întreținere în proporție cu mijloacele bărbatului acest articol lasă părăsirea domiciliului conjugal la aprecierea femeii, spre deosebire de art. 268 c. c. francez, corespunzător articolului 250 c. c. român, care cerând ca femeia să fie autorizată a se retrage într-o casă anume determinată de părți sau de justiție, prin aceasta art. 268 c. c. fr., subordonează părăsirea domiciliului conjugal de către femeie, autorizării justiției.

Acțiunea pentru acordarea unei pensii alimentare pornită de femeie contra bărbatului său conform art. 250 c. c., este subordonată numai existenței procesului de divorț și aprobării cererii de pensie alimentară de către justiție, iar nu și autorizării părăsirii domiciliului conjugal de către soție.

Tribunalul,

Având în vedere opoziția făcută de Marina C. Danielescu, contra sentinței civile No. 521/913, a acestui tribunal, prin care i s'a respins ca nesusținută acțiunea, ce a pornit contra soțului său C. Danielescu, pentru pensie alimentară;

Având în vedere că oponenta la 5 Decembrie 1911, pornind în potriva intimatului la Trib. Ilfov s. III, o acțiune pentru pensie alimentară, prin care cerea 1000 lei lunar, acel tribunal prin sentința No. 21/912, și-a declinat competența de a judeca procesul, înaintând dosarul Tribunalului Argeș;

Având în vedere că oponenta la 8 Mai 1913, a pornit la acest tribunal, o nouă acțiune cerând a fi autorizată

de a părăsi domiciliul conjugal, și ca intimatul să fie obligat a-i servi ca pensie alimentară câte 120 lei lunar, acțiune care i s'a respins ca nesusținută prin sentința opozată;

Având în vedere că, în urma opoziției făcută de oponentă, cele 2 acțiuni au fost conexe prin jurnalul No. 12/915;

Având în vedere că din sentința de divorț No. 19/914, a acestui tribunal se stabilește că în urma acțiunilor de divorț, pornite atât de oponentă la 5 Noembrie 1911 cât și de intimat, s'a declarat desfăcută căsătoria dintre aceștia, din vina ambilor soți;

Având în vedere că oponenta a susținut ca intimatul să fie obligat a-i servi o pensie alimentară de câte 1000 lei lunar cu începere dela 5 Noembrie 1911, data intentării acțiunii sale de divorț, până la desfacerea căsătoriei, atât cât a cerut prin prima sa acțiune, de oarece este lipsită de mijloace de existență, apoi din actele aflate la dosar, rezultând că intimatul are o avere care îi produce un venit de peste 12000 lei anual;

Având în vedere că intimatul la toate acestea a obiectat, că oponenta intentând a doua acțiune pentru pensie alimentară, prin care cerea câte 120 lei lunar, nu se mai poate prevala de prima sa acțiune prin care a cerut câte 1000 lei lunar; că, dacă oponenta are drept la o pensie alimentară, apoi aceasta nu-i poate fi acordată decât cu începere de astăzi de când cere a fi autorizată a părăsi domiciliul conjugal, iar nu dela data pornirii acțiunii de divorț, de oarece a părăsit domiciliul conjugal, fără a fi obținut autorizarea justiției; că din actele aflate la dosar, rezultă că intimatul nu are decât un venit de 7000 lei; că, oponenta părăsind domiciliul soțului său fără nici un motiv să i se acorde o pensie alimentară care să nu întrecă mult trebuințele sale de viațuire;

Considerând că potrivit art. 250 c. c., femeia în procesul de despărțere putând părăsi domiciliul bărbatului în timpul cât va ține procesul și cere o pensie de întreținere în proporție cu mijloacele bărbatului, de aci rezultă că acordarea pensii alimentare, este subordonată numai existenței procesului de divorț, și aprobării de către justiție a cererii de pensie alimentară iar nu și autorizării de către justiție a părăsirii domiciliului bărbatului de către soție;

Că, într'adevăr, prin art. 250 c. c. prevăzându-se că femeia va putea părăsi domiciliul bărbatului, acest articol lasă părăsirea domiciliului conjugal la aprecierea femeii, spre deosebire de art. 268 c. c. francez corespunzător articolului 250 c. c. român, care cerând ca femeia să fie autorizată a se retrage într-o casă anume determinată de părți sau de justiție, prin aceasta art. 268 c. c. fr., subordonează părăsirea domiciliului conjugal de către femeie, autorizării justiției. Pe lângă modificarea art. 268 c. c. francez, astfel cum s'a făcut prin art. 250 c. c., legiuitorul nostru eliminând și art. 269 c. c. fr., după care femeia trebuie să justifice că locuiește în casa hotărâtă de tribunal sub pedeapsă de a-și vedea respinsă cererea sa de alimente și de divorț, prin aceasta se învederează și mai mult că prin art. 250 c. c. s'a înlăturat cu totul principiul consacrat de art. 268 și 269 c. c. francez, în virtutea căruia femeia nu poate părăsi domiciliul conjugal fără învoirea justiției;

Că, ultimul aliniat al art. 250 c. c., nu schimbă întru nimic înțelesul primului său aliniat, de oarece paragraful ultim al art. 250 c. c., prevăzând facultatea ce are tribunalul de a încuviința sau nu cererea femeii, se referă la cererea pentru acordarea unei pensii alimentare iar nu la părăsirea domiciliului conjugal. (D. Alexandresco, II. p. 127);

Că, femeia nefiind deci datoare a cere autorizarea justiției în cursul procesului de divorț, când voește a părăsi domiciliul bărbatului său, o asemenea cerere este inutilă ori de câte ori se face, iar ca consecință acțiunile pentru acordarea de pensii alimentare, nefiind subordonate autorizării femeii de către justiție de a părăsi domiciliul conjugal, ci numai aprobării lor de

către justiție, aceste acțiuni cată a fi admise cu începere din momentul intentării procesului de divorț, iar nu din acela al autorizării părăsirii domiciliului conjugal de către femei ;

Considerând că în specie, obligațiunea alimentară putând lua naștere, dacă oponenta se găsește în imposibilitate de a-și procura singură mijloacele de existență, iar intimatul este în stare de a i le procura, din desbaterile procesului se stabilește, că atât oponenta cât și intimatul întrunesc aceste condițiuni ;

Având în vedere că obligațiunea alimentară consistă în prestațiuni periodice care se percep asupra venitului, iar în specie datoria alimentară trebuie a se achita în bani ;

Considerând că, obligațiunea alimentară urmând a cuprinde în specie tot ce este necesar pentru existența zilnică a oponentei, tribunalul în ceea ce privește cuantumul ei, ținând seamă de starea socială a părților, de trebuințele oponentii, fixează suma de lei 120, pe care intimatul urmează ca s'o plătească oponentei în fiecare lună, cu titlu de pensie alimentară cu începere dela pornirea procesului de divorț, 5 Noembrie 1911, și până la desfacerea căsătoriei dintre numiții ;

Considerând că obiectul procesului fiind privitor la o obligațiune alimentară, potrivit art. 129 pr. civ. cată a se încuviința execuția provizorie a prezentei hotărâri ;

Că, oponenta servindu-se în acest proces cu act de paupertate, intimatul conform art. 44 din legea timbrului și 32 din regul. portăreilor, cată a fi obligat a plăti fiscului indemnizația timbrului, iar corpului de

portărei taxele, de care ar fi trebuit să uzeze oponenta în acest proces.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Const. Dumitrescu, judecător de ședință, Trib. admite acțiunea etc.
(ss) C. Dumitrescu Toma Gh. Popescu.

Femeea avocat

Joi 16 cor. Inalta Curte de casație, întrunită în Secțiuni-Unite, în urma pledoariilor d-lor C. Xeni și Vladimir Athanasovici din partea avocaților recurenți și a d-lor C. Disescu, S. Rosenthal și Polizu-Micșunești din partea d-nei Ella Negruzzi, admitând recursul și casând deciziunea Curței de apel Galați, a menținut jurisprudența sa: că, în actualul sistem al legislațiunei noastre, femeia nu are dreptul a fi înscrisă în Barou pentru a profesă avocatura.

Indată ce această hotărâre va fi redactată o vom împărtăși cititorilor publicând-o însoțită de un foarte interesant studiu: **Femeea avocat**, ce va avea să apară și în broșură, studiu datorit distinsului membru al Baroului din Focșani, d-l Alexandru Lascarov-Moldoveanu.

ISCOD.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI ÎNALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASATIE S. I

Recurentul N. M. Constantin prin d-l avocat Sadoveanu.
Intimatul Tudor M. Florea prin d-l avocat St. Marinescu-Bolintin.

Văduvă săracă. — Dreptul ei subordonat condițiunei de a fi săracă în momentul deschiderii succesiunii. — Valorificarea dreptului ei în justiție. — Nereclamarea în justiție a dreptului de uzufruct în averea soțului. — Dacă se poate susține că în asemenea caz ar fi avut o posesie de drept asupra averii lui decujus. — Art. 684 c. civ.

După dispozițiunile art. 684 c. civ. văduva săracă nefiind moștenitoare cu zezină, și având un drept subordonat condițiunei de a fi săracă la deschiderea succesiunii, trebuie să și valorifice mai întâi în justiție acest drept, spre a putea să intre în posesiunea lui ;

Prin urmare, dacă o văduvă săracă nu a reclamat în justiție cât a trăit dreptul său de uzufruct în averea soțului, nu se poate susține că dânsa a avut o posesie de drept indiviz asupra acelei averi. (Cas. s. I, decizia No. 625 din 17 Decembrie 1914, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Tribun. Ilfov s. III, No. 720/915).

CASATIE S. II

Recurentul Nicu I. Albu, lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Avocat. — Consiliu de disciplină. — Admonestare. — Art. 53 și 57 l. corpului de avocați.

După art. 53 din legea Corpului de avocați din 1907,

*) Cele însemnate cu * steluță vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

după terminarea cercetărilor făcute de decan asupra plângerei în contra unui avocat, decanul trebuie să supună cazul consiliului de disciplină, care va decide fără arătare de motive, dacă este loc să fie chemat avocatul în judecata sa și în caz afirmativ, decanul va cită pe avocat în judecata consiliului.

După art. 57 din aceeași lege, pedepsele limitativ enumerate în contra avocatului sunt: imputarea, interdicțiunea temporală și interdicțiunea absolută de a profesă avocatura. În afară de aceste pedepse, nu se poate pronunța o altă pedeapsă în contra avocatului și fără ca el să fie citat în judecata consiliului, singur în drept a pronunța una din acele pedepse.

Din moment ce, dar, consiliul de disciplină a găsit că nu este locul a se deschide acțiune disciplinară în contra unui avocat, acel consiliu nu poate autoriză pe decan să admonesteze pe avocat, atrăgându-i atențiunea asupra greșelilor sale, admonestare care este tot o pedeapsă și care nu este prevăzută de lege. (Cas. s. II, decizia penală No. 163 din 20 Ianuarie 1915, prin care s'a casat fără trimțtere decizia Curței de apel Iași secția I No. 7/914).

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacțiunea ziarului Curierul Judiciar, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru încasator Tudoroiu sau C. Petculescu.